

เค้าโครงคู่มือการสอนกฎหมาย จริยธรรม จรรยาบรรณสื่อสารมวลชน
หัวข้อกฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อ
: รายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และ วิทยุทัศน์

โดย อาจารย์อิทธิพล ปรีดิประสงค์

สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว ม.มหิดล

เป็นการทำงานภายใต้โครงการพัฒนาคู่มือการเรียนการสอนวิชากฎหมาย จริยธรรม จรรยาบรรณสื่อสารมวลชน
สถาบันอิศรา ภายใต้มูลนิธิอิศรา อมรินทร์ และมูลนิธิพัฒนาสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย

เนื้อหาประกอบด้วย ๕ ส่วน กล่าวคือ

ส่วนแรก เป็นการ "เตรียมความคิด" ให้กับผู้อ่าน โดยจะอธิบายถึงแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาว่ามีแนวคิดพื้นฐานอย่างไร ? การทำความเข้าใจในแนวคิดพื้นฐานเสียก่อน จะช่วยให้ผู้อ่านและใช้คู่มือนี้ "เข้าใจในแนวคิด" อันเป็นหลักการของเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อว่า ทำไมต้องมีการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อ ? ทำไมต้องมีกฎหมายว่าด้วยการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อ ?

ส่วนที่สอง เป็นเรื่องของ "เตรียมความพร้อม" ในการทำความเข้าใจในรายละเอียดของกฎหมายการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา เพราะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็คือ การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อ ปรากฏอยู่ในทั้งที่เป็น กฎหมายทั่วไป ไม่ได้ปรากฏอยู่เฉพาะเจาะจงในกฎหมายพิเศษ เช่น ประมวลกฎหมายอาญา และปรากฏในกฎหมายพิเศษ ซึ่งถูกจำแนกตามลักษณะและประเภทของสื่อ เช่น พรบ.ภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ ดังนั้น เพื่อป้องกันความสับสน และสามารถเข้าใจภาพรวมของกฎหมายทั้งหมด จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของระบบกฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อเสียก่อน

ส่วนที่สาม หลังจากนั้น จะเป็นการ "ลงรายละเอียด"ของ กฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อ ในการอธิบายจะอาศัยการจัดแบ่งกลุ่มหรือหมวดหมู่ตามแนวคิดพื้นฐานของเรื่อง ซึ่งประกอบด้วย (๑) การกลั่นกรองเนื้อหา (๒) การวัดเชิงปริมาณ (๓) การประเมินเชิงคุณภาพหรือเนื้อหาสาระ และ (๔) การจำแนกตามช่วงวัย

ส่วนที่สี่ จะอธิบายถึง "แนวทางในการบังคับใช้กฎหมาย" เพื่อให้เห็นกระบวนการ ขั้นตอน ของการบังคับใช้กฎหมายแต่ละฉบับ หลังจากนั้น จะชวนให้ผู้อ่านวิเคราะห์ถึงประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ว่าเป็นอย่างไร

ส่วนสุดท้าย เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นถึงปัญหาท้าทายในอนาคต ส่วนนี้จะเป็นการเปิดประเด็นคำถามที่น่าสนใจพร้อมทั้ง มีการยกตัวอย่างกรณีศึกษาให้เห็นเป็นตัวอย่าง พร้อมกับชวนวิเคราะห์เพื่อให้เห็นถึง "คำถาม" ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และ "วิธีการ" ตั้งคำถามกับนักศึกษา รวมทั้ง "แนวคำถาม" ที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ในชั้นเรียน

รายละเอียด

(๑) แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อ

- ๑.๑ แนวคิดพื้นฐานว่าด้วยการพัฒนาสังคมโดยสื่อ
- ๑.๒ แนวคิดพื้นฐานว่าด้วยการจัดการผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเข้าถึงสื่อ
 - ๑.๒.๑ แนวคิดเกี่ยวกับเสรีภาพในการรับรู้ สื่อสาร ประกอบการ

- ๑.๒.๒ แนวคิดเกี่ยวกับเนื้อหาที่ควรจำกัด
- ๑.๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับเนื้อหาที่ควรส่งเสริม
- ๑.๓ แนวคิดพื้นฐานว่าด้วยการจัดการสังคมโดยใช้กฎหมาย
 - ๑.๓.๑ หลักการว่าด้วย "นิติรัฐ"
 - ๑.๓.๒ การบังคับใช้กฎหมาย

(๒) ประเด็นสำคัญก่อนศึกษารายละเอียดของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา

- ๒.๑ รูปแบบของการจัดระดับความเหมาะสมที่ปรากฏอยู่
 - ๒.๑.๑ การกลั่นกรองเนื้อหาสื่อ หรือ ระบบเซ็นเซอร์
(แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาของสื่อโดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องความมั่นคงของรัฐ ขนบธรรมเนียมประเพณี จารีตประเพณี)
 - ๒.๑.๒ การวัดระดับความนิยมเชิงปริมาณของผู้ชม ผู้ฟัง
(แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาของสื่อโดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องปริมาณความนิยมของผู้ชมผู้ฟัง)
 - ๒.๑.๓ การจำแนกเนื้อหาตามช่วงวัยของผู้ชม หรือ การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อตามช่วงอายุ (แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อโดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องการคุ้มครองเด็กและเยาวชนในการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตนเอง)
 - ๒.๑.๔ การประเมินคุณภาพเนื้อหาสื่อ หรือ การจัดระดับคุณค่าเนื้อหาสาระของเนื้อหา
(แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อโดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องการพัฒนาสังคมโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือ เป็นระบบการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาสื่อเพื่อส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้สำหรับคนในสังคม)
- ๒.๒ ข้อเท็จจริงสำคัญเกี่ยวกับกฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมที่มีอยู่ในประเทศไทย
 - ๒.๒.๑ การปรากฏตัวของกฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของสื่ออาจปรากฏในกฎหมายทั่วไป
 - (๑) กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
 - (๒) กฎหมายอาญา
 - ๒.๒.๒ การปรากฏตัวของกฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อปรากฏกฎหมายหลายฉบับโดยจำแนกตามลักษณะและประเภทของสื่อ
 - (๑) กรณีสื่อเก่า
 - (๒) กรณีสื่อใหม่
 - ๒.๒.๓ การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อที่อยู่ในระหว่างการยกร่างเป็นกฎหมาย
- ๒.๓ แนวทางในการอธิบายรายละเอียดของกฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาสื่อ

(๓) กฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา

- ๓.๑ การจำแนกรูปแบบของการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาผ่านกฎหมายที่มีอยู่
 - ๓.๑.๑ การกลั่นกรองเนื้อหาสื่อ หรือ ระบบเซ็นเซอร์
 - (๑) กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐
 - (๒) มาตรา ๒๘๗ ประมวลกฎหมายอาญา¹

¹ กรณีศึกษาจากคำพิพากษาฎีกาเกี่ยวกับสื่อลามก

- (๓) มาตรา ๒๖(๗) พรบ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑² 3
(เดิมปรากฏในมาตรา ๔ พรบ.ภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๓๓ และ
ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์วิธีการตรวจและพิจารณาให้ความ
เห็นชอบในเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๔๓ พรบ.ควบคุมกิจการเทปและวีสดู
โทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐)
- (๓) มาตรา ๓๗ พรบ.ประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑⁴
- ๓.๑.๒ การประเมินคุณภาพเนื้อหาของสื่อ
- (๑) มาตรา ๒๖(๑) พรบ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑
- (๒) มาตรา ๓๓ พรบ.ประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑
- (๓) มาตรา ๔๓ พระราชบัญญัติองค์การกระจายเสียงและแพร่ภาพสาธารณะแห่ง
ประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๑
- ๓.๑.๓ การจัดระดับความนิยมเชิงปริมาณ
- ๓.๑.๔ การจำแนกเนื้อหาตามช่วงอายุของผู้ชม ผู้ฟัง
- (๑) มาตรา ๒๖ (๒) ถึง (๖) พรบ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑
- (๒) มาตรา ๓๔ พรบ.ประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑
- (๔) การบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา
- ๔.๑ รูปแบบของการบังคับใช้การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา
- (๑) การกำกับดูแลตนเอง⁵
- (๒) การกำหนดช่วงเวลา⁶
- (๓) การกำหนดเรื่องสถานที่
- ๔.๒ กระบวนการพิจารณาเพื่อจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหา
- (๑) ขั้นตอนการพิจารณา
กรณีศึกษาจากการจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์
กรณีศึกษา Pre-Rating กับ Post-Rating รายการโทรทัศน์
- (๒) องค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณา
มาตรา ๑๙ พรบ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑
ระบบไตรภาคี กรณีศึกษาจากการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์
- ๔.๓ การบังคับใช้กฎหมายโดยภาคประชาชน การสื่อสารเพื่อสร้างความรู้และความเข้าใจ
- (๕) บทส่งท้าย
ปัญหาท้าทายในโลกออนไลน์ และ เครือข่ายสังคมออนไลน์ ตัวอย่างกรณีศึกษาต้นแบบคณะลูกขุน
จาก pantip.com

2 กฎกระทรวงกำหนดลักษณะประเภทของภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๕๒

3 ศึกษากรณีตัวอย่าง การพิจารณาภาพยนตร์เรื่อง Insect in the Backyard

4 อธิบายจากคู่มือในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ กรมประชาสัมพันธ์

5 กรณีศึกษาจาก ESRB ของประเทศสหรัฐอเมริกา กับ กรณีของ MPAA ของประเทศสหรัฐอเมริกา

ตารางที่ ๑ แสดงลักษณะของการจัดระดับความเหมาะสม แบบ การกลั่นกรองเนื้อหาสื่อ

กฎหมาย	รายละเอียด
มาตรา ๒๘๗ ประมวลกฎหมายอาญา	
มาตรา ๓๗ พ.ร.บ.ประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑	ห้ามมิให้ออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาสาระที่ก่อให้เกิดการล้มล้างการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือมีการกระทำซึ่งเข้าลักษณะลามกอนาจาร หรือมีผลกระทบต่อทำให้เกิดความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชนอย่างร้ายแรง
พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๒๖ ⁷ (๗) ประกอบกับ ข้อ ๗ กฎกระทรวงกำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๒๒	มาตรา ๒๖ (๗) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร ข้อ ๗ ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๑) เนื้อหาที่กระทบกระเทือนต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ หรือการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (๒) สาระสำคัญของเรื่องเป็นการเหยียดหยามหรือนำความเสื่อมเสียมาสู่ศาสนาหรือไม่เคารพต่อปูชนียบุคคล ปูชนียสถาน หรือปูชนียวัตถุ (๓) เนื้อหาที่ก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีระหว่างคนในชาติ (๔) เนื้อหาที่กระทบกระเทือนต่อสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ (๕) สาระสำคัญของเรื่องเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ (๖) เนื้อหาที่แสดงการมีเพศสัมพันธ์ที่เห็นอวัยวะเพศ
มาตรา ๑๔ พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๑	

ตารางที่ ๒ แสดงลักษณะของการจัดระดับความเหมาะสม แบบ การประเมินคุณค่าเนื้อหาสื่อ

กฎหมาย	รายละเอียด
มาตรา ๓๓ วรรค ๔ พ.ร.บ.ประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑	รายการที่เป็นข่าวสารหรือสาระที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะตามวรรคหนึ่งหมายความว่า รายการข่าวสาร รายการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจในการปกครองในระบอบประชาธิปไตย รายการส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปะ วัฒนธรรม การให้ความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม คุณภาพชีวิต และสิ่งแวดล้อม
พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๒๖ (๑) ประกอบกับ ข้อ ๑ กฎกระทรวงกำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๒๒	มาตรา ๒๖ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์กำหนดด้วยว่าภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ดังต่อไปนี้ (๑) ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู ข้อ ๑ ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๑) เนื้อหาส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือศีลธรรมอันดีของชาติ (๒) เนื้อหาส่งเสริมความรู้หรือความเข้าใจในการพัฒนาสังคม ครอบครัว หรือคุณภาพชีวิตหรือการรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม

7 มาตรา ๒๖ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์กำหนดด้วยว่า ภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ดังต่อไปนี้ (๑) ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้และควรส่งเสริมให้มีการดู (๒) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป (๓) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป (๔) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียายุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป (๕) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป (๖) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มียายุต่ำกว่ายี่สิบปี (๗) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร

กฎหมาย	รายละเอียด
	(๓) เนื้อหาส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ ความรับผิดชอบ หรือจิตสำนึกเกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือประวัติศาสตร์ของชาติ
<p>พรบ.องค์การกระจายเสียงและแพร่ภาพสาธารณะแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๑</p>	<p>มาตรา ๔๓ มาตรา รายการที่ให้บริการผ่านสถานีวิทยุกระจายเสียงหรือสถานีวิทยุโทรทัศน์ขององค์การต้องมีเนื้อหาและคุณค่า ดังนี้</p> <p>(๑) ข่าวสารที่มีผลกระทบต่อสาธารณะที่เสนออย่างเที่ยงตรง รวดเร็ว ทันต่อเหตุการณ์รอบด้าน และเป็นธรรม ในสัดส่วนที่พอเพียงในช่วงที่มีผู้รับชมและรับฟังมาก</p> <p>(๒) รายการที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นที่สำคัญต่อสาธารณะซึ่งมีความคิดเห็นแตกต่างกันในสังคม บนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกต้อง มีสมดุลของความคิดเห็นฝ่ายต่าง ๆ และมีการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล</p> <p>(๓) รายการที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนและรายการที่ส่งเสริมการศึกษาในวิทยาการสาขาต่าง ๆ และการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนอย่างเพียงพอ โดยคำนึงถึงเวลาที่สะดวกต่อการรับชมและรับฟัง</p> <p>(๔) รายการกีฬา นันทนาการ และรายการที่ส่งเสริมสุขภาพและคุณภาพชีวิตของประชาชน</p> <p>(๕) รายการที่ส่งเสริมเอกลักษณ์ของความเป็นไทย ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความสมานฉันท์ในสังคม ตลอดจนสนับสนุนให้ผู้ด้อยโอกาสในสังคมมีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือนำเสนอข้อมูลของตน</p> <p>(๖) รายการบันเทิงที่สร้างสรรค์ ส่งเสริมคุณค่าที่ดีงามของสังคม หรือยกระดับสุนทรียภาพของประชาชน</p> <p>(๗) รายการที่เป็นการสนับสนุนผู้ผลิตรายการอิสระ ซึ่งต้องจัดสรรเวลาให้อย่างเพียงพอ</p>

ตารางที่ ๓ แสดงลักษณะของการจัดระดับความเหมาะสม แบบ การจำแนกเนื้อหาตามช่วงอายุ

กฎหมาย	รายละเอียด
<p>มาตรา ๓๓ วรรค ๔ พรบ.ประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑</p>	
<p>พรบ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑มาตรา ๒๖(๒) ถึง (๕) ประกอบกับ ข้อ ๒ ถึงข้อ ๖ กฎกระทรวงกำหนดลักษณะของประเภทภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๒๒</p>	<p>มาตรา ๒๖ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์กำหนดด้วยว่าภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ดังต่อไปนี้ (๒) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป(๓) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป(๔) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป(๕) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป(๖) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มียุต่ำกว่ายี่สิบปีดู</p> <p>ข้อ ๒ ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ดูทั่วไป มีลักษณะ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) เนื้อหาที่ให้ความรู้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชนหรือให้ความบันเทิงเป็นการทั่วไป (๒) ไม่มีลักษณะของภาพยนตร์ตามข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๕</p> <p>ข้อ ๓ ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไป ต้องไม่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้(๑) เนื้อหาที่น่ากลัวสยองขวัญ หรือแสดงการกระทำที่รุนแรง ทารุณโหดร้าย หรือขาดมนุษยธรรม (๒) เนื้อหาที่แสดงพฤติกรรมทางเพศที่ส่อไปในทางลามกอนาจาร(๓) เนื้อหาที่แสดงวิธีการก่ออาชญากรรมหรือใช้อาวุธซึ่งอาจชักจูงหรือส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ(๔) เนื้อหาที่แสดงวิธีการใช้สารเสพติด(๕) เนื้อหาเกี่ยวกับลัทธิหรือคำสั่งสอนที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดีหรือขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งอาจชักจูงให้ผู้ชมหลงเชื่อ(๖) ใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมในลักษณะของคำหยาบคายหรือลามก</p> <p>ข้อ ๔ ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้มียุตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไป ต้องไม่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) เนื้อหาที่สยองขวัญ หรือแสดงการกระทำที่รุนแรง ทารุณโหดร้าย หรือขาดมนุษยธรรม(๒) เนื้อหาที่แสดงพฤติกรรมทางเพศที่ส่อไปในทางลามกอนาจาร(๓) เนื้อหาที่แสดงวิธีการก่ออาชญากรรมหรือใช้อาวุธซึ่งอาจชักจูงหรือส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ(๔) เนื้อหาที่แสดงวิธีการใช้สารเสพติด(๕)</p>

กฎหมาย	รายละเอียด
	เนื้อหาเกี่ยวกับลัทธิหรือคำ สั่งสอนที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดีหรือขนบธรรมเนียม ประเพณี ซึ่งอาจชักจูงให้ผู้ชมหลงเชื่อ
	<p>ข้อ ๕ ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไป ต้องไม่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) เนื้อหาที่แสดงการมีเพศสัมพันธ์ที่เห็นอวัยวะเพศ</p> <p>(๒) เนื้อหาที่แสดงวิธีการก่ออาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อสังคมอย่างรุนแรง และอาจชักจูงหรือส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ</p> <p>(๓) เนื้อหาที่แสดงวิธีการใช้สารเสพติดซึ่งอาจชักจูงใจให้ผู้ชมเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ</p>
	<p>ข้อ ๖ ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีดู มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) เนื้อหาที่แสดงการมีเพศสัมพันธ์ที่เห็นอวัยวะเพศหรือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองหรือผู้อื่น</p> <p>(๒) เนื้อหาที่แสดงวิธีการก่ออาชญากรรมซึ่งอาจชักจูงหรือส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ</p> <p>(๓) เนื้อหาที่แสดงวิธีการใช้สารเสพติด</p> <p>(๔) เนื้อหาเกี่ยวกับลัทธิหรือคำสั่งสอนที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดีหรือขนบธรรมเนียม ประเพณี ซึ่งอาจชักจูงให้ผู้ชมหลงเชื่อ</p>

ตารางที่ ๔ แสดงการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการจัดระดับความเหมาะสม

ลักษณะ	กฎหมาย	รายละเอียด
การกำหนด มาตรการด้านเวลา รายการโทรทัศน์		<p>มาตรา ๓๔ ผู้รับใบอนุญาตต้องจัดทำผังรายการให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการ ประกอบกิจการที่ได้รับใบอนุญาต ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ ประกาศกำหนดสำหรับใบอนุญาตแต่ละประเภท</p> <p>ในกรณีจำเป็นเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชน คณะกรรมการอาจประกาศกำหนดช่วง เวลาของการออกอากาศรายการบางประเภทได้</p>